

GEORGE (69) NEEMT AFSCHEID VAN ZIJN VERZETSHULDEN

'Dit is een erebaan'

George ten Hoope beheert al 29 jaar de Eerebegraafplaats in Bloemendaal, waar 372 verzetshelden begraven liggen. Hij werd ook geboren op deze plek, waar zijn vader Gerrit de eerste beheerder was. Dit jaar gaat George met pensioen.

Het blijft indrukwekkend. Steeds weer. En dat zal ook nooit veranderen", zegt George ten Hoope, beheerder van de Eerebegraafplaats in Bloemendaal. Hij wandelt over de begraafplaats, een ingetogen plek midden in de duinen die stilte en ontzag afdwingt. 372 Nederlandse verzetshelden, waaronder Hannie Schaft, Johannes Post, Walraven van Hall en de Parool-groep, liggen hier begraven. Fier wappert de hagelnieuwe Nederlandse vlag. Stemmige plantjes tussen de grafstenen. Zacht ruisende wind, een zoemende wesp. Een houten kruis, hoog op het duin, scherp afgetekend tegen de blauwe lucht, als herkennings-teken van de begraafplaats.

GEBOREN IN DE DIENSTWONING

Al negentwintig jaar maakt George er zijn rondjes. Het is zijn geboortegrond. "Weinig mensen kunnen zeggen dat ze 'Eerebegraafplaats' op hun geboortekaartje hebben staan", lacht George. Hij werd slechts een paar honderd meter verderop geboren in de dienstwoning, die zijn vader destijds als beheerder betrok. Als hij over de begraafplaats loopt, komen vanzelf de herinneringen boven. Hoe hij met zijn broer stiekem met de klok speelde en zijn vader plotseling aan kwam rijden. "Mijn broer hield de klok tegen, maar de klepel bleef door zwengelen en bezorgde mijn broer twee blauwe duimen."

VERZETSWERK

Mondjesmaat vertelde zijn vader hem over de verzetsstrijders. De dingen die hij dan zei, als ze schouder aan schouder liepen: 'De omstandigheden maken de mens, jongen.' In de oorlogsjaren had Gerrit ten Hoope een eigen bootdienst voor het vervoer van vee. Ook werkte hij als koetsier bij een bedrijf voor bruiloften en uitvaarten. "Die combinatie van de boot, het vervoer en de uitvaarten was aantrekkelijk voor het verzet. Mijn vader werd dan

ook gevraagd om onderduikers, wapens en munitie te vervoeren. De Duitsers hadden er weinig trek in een lijk te bekijken, dus controles waren er nauwelijks. Hij is twee keer bijna gepakt, maar weer ontkomen", vertelt George.

BIJZONDER BEZOEK

Kort na de bevrijding hielp zijn vader met bijna alle 422 opgravingen van gefusilleerde verzetsstrijders in de Bloemendaalse duinen. "Een mentaal zeer aangrijpende klus die zijn sporen naliet bij mijn vader. Het verklaart waarom hij zo hard kon zijn." De verzetsstrijders kregen een plek op de Eerebegraafplaats. "Mijn vader hielp bij de aanleg en werd later beheerder." Als gevolg daarvan kreeg de familie Ten Hoope vaak bijzonder bezoek. "Ik herinner me dat oud-minister van Buitenlandse Zaken Joseph Luns hier regelmatig kwam; dat grote lichaam in ons kleine huisje. Godfried Bomans zat in de tuin een pijp te roken om inspiratie op te doen. Ook Toon Hermans bezocht de begraafplaats vaak. Op dat moment vond ik dat niet zo bijzonder, maar achteraf bezien was het dat toch wel."

KLEIN MAAR STERK

In 1971 ging Gerrit ten Hoope met pensioen. "Mijn halfzus heeft het met haar man overgenomen. Ik was toen pas eenentwintig jaar en te jong om zulk werk te doen. Op mijn veertigste werd ik wel voorgesteld voor de functie. Ik vond dat heel mooi. Dit is een erebaan. Mijn zwarte uniform liet ik precies in de stijl van mijn vader namaken." George is officieel voor 12 uur per week als beheerder in dienst van de Stichting 1940-1945. "Maar in de praktijk ben je er 24 uur per dag mee bezig. Ik ben gastheer voor de bezoekers, open elke ochtend de toegangshekken en hijs de vlag. Daarbij houd ik

'Ik ben ervan overtuigd dat vader trots op me was geweest'

Tekst: MARLOES DE MOOR

Foto's: JASPER VAN BLADEL

toezicht op de openbare orde en veiligheid." Hij stuit regelmatig op ongewenste bezoekers en illegale activiteiten, zoals drugshandel, vandalisme of afvaldumping. Nooit deinst hij ervoor terug om het gespuis weg te sturen, desnoods met wat vertoon van spierballen. "Ik ben niet bang. Dat heb ik van mijn vader. Wel kwaad, nooit bang." Oersterk was zijn vader, vertelt George trots. "Zijn bijnaam was 'De IJzeren Man'. Ook daarin lijk ik op hem. Ik ben klein, maar wel sterk."

DIERBARE HERINNERINGEN

Net als zijn vader leidt George op 4 mei de herdenking en luidt handmatig een halfuur de klok op de begraafplaats. Dan staan er zo'n vijfduizend mensen bijeen. "Het luiden van de klok moet precies in het juiste tempo. Een zwaar karwei; de klepel weegt acht kilo. Als ik klaar ben, staat het zweet op mijn rug. Maar het gaat ieder jaar goed. Het geeft me altijd weer een bijzonder gevoel." Daarnaast zijn er andere terugkerende herdenkingen zoals de Parool-herdenking op 5 februari en de laatste zondag van november een kranslegging bij het graf van Hannie Schaft. Tot voor kort bezochten de zussen en verzetsstrijders Freddie Dekker-Oversteegen en Truus Menger-Oversteegen trouw het graf van hun vriendin Hannie Schaft. "Zorg je goed voor haar, jongen", zeiden ze bijna altijd. Dat zijn dierbare herinneringen."

MET PIJN IN HET HART

17 december zet George met pijn in zijn hart een punt achter zijn eervolle werk. "Na mijn vijftenzestigste kon ik nog twee keer twee jaar bijtekenen, maar nu moet ik echt met pensioen. Dat zijn de regels voor ambtenaren. Ik vind het jammer, want ik was liever gebleven." Omdat hij dan ook niet langer gebruik kan maken van de bijbehorende dienstwoning, verhuist hij met zijn vrouw Anneke naar Limmen. "We gaan veel reizen, want dat is er de afgelopen jaren weinig van gekomen. Ik zal de prachtige natuur en het contact met de mensen missen. Natuurlijk kom ik nog wel naar de herdenkingen, maar dan niet meer als gastheer." George gebaart naar het asverstrooingsveld naast de begraafplaats. Daar ligt zijn vader die in 1986 op 84-jarige leeftijd overleed. "Hij heeft niet meer geweten dat ik in zijn voetsporen trad, maar ik ben ervan overtuigd dat hij trots op me was geweest." ■